

Arrest

nr. 183 400 van 6 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2017 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2017 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

geboortedatum : 01.04.1983

geboorteplaats : Swat

nationaliteit : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.11.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn paspoort en identiteitskaart voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten in Islamabad (Pakistan) en dat dit visum type C werd afgeleverd op 26.08.2016, geldig van 26.08.2016 tot 21.02.2017.

De betrokkene, van Pakistaanse nationaliteit, werd gehoord op 30.11.2016 en verklaarde dat hij Pakistan op 14.09.2016 verliet om met het vliegtuig via Abu Dhabi naar Frankrijk te reizen. Hij gaf aan tot 01.11.2016 bij kennissen in Parijs te hebben verbleven die hij leerde kennen in het treinstation alvorens met de trein naar België door te reizen om er op 01.11.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 06.12.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat de migranten er goed behandeld worden, omdat de behandeling van asioldossiers er beter en vlugger gebeurt en omdat hij legaal kon reizen met zijn nog geldig visum. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat de asielprocedures er lang duren, de asielaanvragen er niet naar behoren gebeuren, omdat de behandeling van asielzoekers er niet goed is en omdat hij bang is om gerepatriëerd te worden naar zijn land van herkomst.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 02.02.2017 maakte de betrokkene evenwel een kopie over van de verblijfstitel van een van zijn broers, A. N. (..) genaamd. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de broer van de betrokkene in het bezit is van een B-kaart, geldig tot 10.08.2020.

Vooreerst merken we op dat het merkwaardig te noemen is dat gevraagd naar broers en zussen, de betrokkene melding maakte van 1 in Bangladesh verblijvende broer en 2 in Pakistan verblijvende zussen, maar op geen enkel moment melding maakte van de in België verblijvende broer. Niet enkel bij zijn inschrijving d.d. 04.11.2016, maar ook niet 26 dagen later tijdens zijn gehoor d.d. 30.11.2016 toen hem uitdrukkelijk gevraagd werd naar gezinsleden die een Lidstaat - of meer specifiek in België - verblijven, noch toen hem gevraagd werd naar de specifieke reden waarom hij naar België kwam of waarom hij eventueel bezwaar zou hebben tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk, vermeldde de betrokkene de aanwezigheid in België van deze broer. Integendeel, het bestaan van deze broer werd op geen enkel moment nog maar vermeld.

Betreffende het verblijf in België van broer van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals

omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken vooreerst op dat we niet in het bezit werden gesteld van een verklaring zoals hierboven vermeld.

Middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 02.02.2017 werden we enkel in het bezit gesteld van een kopie van de verblijfstitel van de broer van de betrokkene en werd enkel aangegeven dat dit gebeurde met het oog op de 'volledigheid van zijn dossier' en dat deze informatie doorslaggevend is in het kader van een eventuele Dublin-beslissing. Van een uitdrukkelijke wens om in België te blijven omwille van de aanwezigheid van de broer van de betrokkene was geen sprake.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen broer en hem zou bestaan en dat zijn broer in staat is voor de betrokkene te zorgen. De betrokkene maakte, zoals vermeld, op geen enkel moment melding van het bestaan van deze broer, noch gaf hij aan om die reden voor België te hebben gekozen of gekant te zijn tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk.

Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met

betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen er dan ook op te wijzen dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk, omdat naar eigen zeggen de asielprocedures er lang duren, de asielaanvragen er niet naar behoren gebeuren, omdat de behandeling van asielzoekers er niet goed is en omdat hij bang is om gerepatrieerd te worden naar zijn land van herkomst.

Vooreerst merken we op dat de betrokkene, wat al zijn bezwaren betreft, zich beperkte tot een algemeen vage bewoordingen, zonder enig element aan te reiken om deze beweringen te staven.

Betreffende de behandeling van asielaanvragen in Frankrijk, merken we op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er ook nogmaals op dat de Franse instanties het terugnameverzoek d.d. 06.12.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Betreffende zijn opmerking dat hij vreest vanuit Frankrijk gerepatrieerd te worden naar zijn land van herkomst, herhalen we vooreerst dat Frankrijk asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het krijgen van een negatieve beslissing en derhalve gerepatrieerd te worden naar het land van herkomst, is een mogelijkheid die zowel in Frankrijk als België aanwezig is en zich pas aandient nadat de behandeling van zijn asielaanvraag afgerond is. Zoals vermeld ondertekende Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 en is het partij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

We wijzen er ook op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Frankrijk kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire

Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, g) en h), 7, §3 en 17 van de Dublin III-verordening in samenhang met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het vertrouwensbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van het verdrag van de Europese Unie in samenhang met artikel 8 EVRM in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. Het Schengenvisum van de Franse autoriteiten zijn van geen tel

Verzoeker werd gehoord door verwerende partij in het kader van de aanwys welke lidstaat verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de vraag tot onderzoek van de vraag tot internationale bescherming zoals artikel 5 van de verordening 604/2013 voorziet.

Op dit onderhoud heeft verzoeker inderdaad niet verhaalt dat hij een broeder heeft in België was.

Verzoeker diende aldus naar België te komen omwille van zijn broeder in België.

De vraag rijst onmiddellijk waarom heeft verzoeker niks verteld heeft over zijn broer in België?

Het antwoord is tweeledig:

Eenzijds deden de geruchten zich de ronde dat hij zeker niet mocht zeggen dat hij een broer had die in België verbleef op straffe van onmiddellijke verwijdering van het grondgebied. Dit werd zo gezegd door andere kandidaat vluchtelingen in het centrum alwaar verzoeker verbleef. Anderzijds was hij bang dat men de verblijfstitel van zijn broer zou afpakken.

Daarom heeft verzoeker niks gezegd over zijn broer en België en heeft hij enkel en alleen verteld dat hij een broer heeft in Bangladesh en 2 in Pakistan.

Verzoeker heeft toen echter wel een ontmoeting gehad met een advocaat die inderdaad onmiddellijk verwerende partij heeft ingelicht dat hij een broer heeft in België. Zij heeft op 2 feb 2017 de verblijfstitel van zijn broer met de naam (...) over aan de verwerende partij.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij de verordening klakkeloos toepast zonder verder door te vragen waarom verzoeker verzwegen heeft dat hij een broer heeft in België en waarom hij dit niet onmiddellijk heeft verteld. De beslissing werd pas genomen op 27 feb 2017 en dit terwijl verwerende partij in het bezit was van de verblijfstitel van zijn broer op 2 feb 2017.

Echter op 8 feb 2017 is verzoeker dienen terug te komen naar verwerende partij. De vraag die zich stelt wat is er dan gebeurd. Op de datum van 8 feb 2017 kon aan verzoeker gevraagd worden hij niks heeft verteld over zijn broer.

Zoals gezegd was verzoeker enerzijds opgemaakt door andere kandidaat vluchtelingen om zeker niet de zeggen dat hij een broer had in België en anderzijds omdat hij bang was dat verwerende partij de verblijfstitel van zijn broer zou afnemen.

Nadat hij contact heeft gehad met een advocaat, heeft zijn advocaat duidelijk gemaakt dat het hebben van een broer wel van belang is met betrekking tot de toewijs van welk land bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Mocht verwerende partij op een zorgvuldige wijze handelen, had zij inderdaad op 8 feb 2017 verzoeker gehoord met betrekking tot het feit waarom hij niks heeft gezegd over het feit dat hij een broer heeft in België.

Verwerende partij heeft dit niet gedaan. Echter iedere normale huisvader zou verzoeker dit vragen. Verzoeker is dan ook van oordeel dat het beginsel van de zorgvuldigheid niet werd nageleefd door de verwerende partij.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de preambule (art 17) van de voorordening 604/2013 dat stelt: Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling. Bovendien komt het woord broer wel voor in artikel 16 van de preambule en artikel 18 van de preambule stelt: ... en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of ander familierelaties in de lidstaten. Dus duidelijk wordt aangegeven dat de Europese wetgever familierelatie als doorslaggevend element heeft gevonden om aan te duiden welke de verantwoordelijke lidstaat is. Dus een broer is een familielid uit de kernfamilie.

De nieuwe verordening werd niet alleen ingevoerd teneinde een dam op te werken tegen het feit dat in bepaalde landen systeemfouten aanwezig zijn doch ook om familierelatie niet door te prikken. Het hebben van familie in een lidstaat is heel bevorderlijk voor de integratie van de derdelander.

Het weze duidelijk dat artikel 2 van de verordening de familie heel ruim neemt. Artikel h) stelt: familielid: de volwassen tante of oom of grootouder van de verzoeker die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is. Gezien een familielid een tante, oom of grootouder kan zijn impliceert dit a fortiori eveneens een broeder. Ondanks het feit dat het woord broer niet werd opgenomen in artikel 2 h) doet niks terzake. De artikelen dienen steeds in het licht van de preambule te worden gelezen. De bedoeling is om de familie groot te zien en dus zeker te beschouwen als de kernfamilie.

Artikel 17 par. 2 verordening is dan ook duidelijk genoeg: De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelatie te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.

Artikel 17 par. 1 stelt: In afwijking van artikel 3 lid 1, kan elke lidstaat een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat hij ten tijde van zijn asielaanvraag nog niet wist dat het vermelden van zijn broer van belang was. Verzoeker is behept geworden met totaal verkeerder informatie.

Al van 2 feb 2017 was verwerende partij op de hoogte dat verzoeker een familielid heeft in België.

Verzoeker verwijst terecht naar artikel 2 h) en dit in tegenstelling tot verwerende partij die verwijst naar artikel 2 g). In casu gaat het over een meerderjarige broer Artikel 2 g) handelt over minderjarige kinderen van verzoeker.

Nog een belangrijk punt is dat noch artikel 2 g) noch artikel 2h) stelt dat de familieleden een wettig verblijf dienen te hebben. Beide artikelen stellen ... op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is / zijn. Verzoeker leidt hieruit af dat de fysieke aanwezigheid van een familielid voldoende is om toepassing te maken van artikel 2.

Er is in eerste aanleg nog geen beslissing genomen ten gronde over verzoekers verzoek tot internationale bescherming zodat er niks in de weg staat voor verwerende partij om artikel 17 als nog toe te passen. Het anders oordelen houdt in dat Frankrijk verzoeker terug zal sturen naar België omdat verzoeker een broer heeft in België.

Het is niet omdat Frankrijk als dan niet zijn akkoord heeft gegeven dat zij ook de asielprocedure van verzoeker zullen behandelen. Ook zij zullen eerst een Dublin onderzoek voeren.

Dus gezien de preambule de familierelatie als heel belangrijk beschouwd en deze expliciet werden opgenomen in de nieuwe verordening 604/2013. Gezien dat de familierelatie door de verordening als

heel ruim worden beschouwd is België op grond van artikel 17 bevoegd om de vraag van verzoeker voor internationale bescherming te behandelen en dus niet Frankrijk.

Bovendien is de rangorde tot het bepalen van de verantwoordelijk staat niet vrij te kiezen. Deze moet worden toegepast in de rangorde zoals zijn voorkomen vanaf artikel 7 tot 15. De eerste rangorde betreft artikel 7 par. 3 dat stelt: Met het oog op de toepassing van de bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd voor de inwilliging van het verzoek tot overname of terugname van de betrokkene door een andere lidstaat en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.

De bestreden beslissing stelt: Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd 2 feb 2017 maakte de betrokkene evenwel een kopie over van de verblijfstitel van een van zijn broers, (...) genaamd. impliceert dat zijn broer in België is. Haar verklaringen gelden tot het bewijs der tegendeel. Derhalve werd het bewijs ruim voor 27 feb 2016, zijnde de datum van de bestreden beslissing overgemaakt aan verwerende partij. Er is derhalve voldaan aan de voorwaarde van artikel 7 par. 3. Dit is het eerste artikel in de rangorde.

Derhalve is België bevoegd. Het artikel spreekt van gezinsleden en familieleden. Een meerderjarige broer is ontegensprekelijk een familielid.

Artikel 12.4 komt in de rangorde na artikel 3 par. 2 en na artikel 7.3 van de verordening. De rangorde in de verordening is dwingend. Derhalve dient er aldus rekening te worden gehouden met de familierelaties zijnde artikel 7 zoals uitgelegd in artikel 2 h).

Het middel is derhalve gegrond bij een prima facie toetsing en derhalve is dit voldoende om de beslissing te schorsen.

2. Schending grondrechten

Verzoeker is van oordeel en terecht dat zijn grondrechten zullen geschaad zijn bij een onwettige verwijdering naar Frankrijk.

Verzoeker citeert de artikelen en zal deze toepassen op de beslissing.

Artikel 3 EVRM stelt: Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke behandeling of bestraffingen.

Artikel 4 Handvest heeft de zelfde inhoud.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt in dat de motieven in de bestreden beslissing deugdelijk zijn. De vereiste van deugdelijk motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is gewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat verzoeker kan vertrouwen dat verwerende partij de vigerende Europese 'wetten' en Belgische wetgeving zal naleven en indien dit niet gebeurt hij over een doeltreffend rechtsmiddel beschikt om daarop tegen te gaan.

Verzoeker is van oordeel dat er in eerste instantie geen moeilijk te herstellen nadeel dient te worden vastgesteld maar dat eerst de wettigheid van de bestreden beslissing in aanmerking dient genomen te worden.

Verzoeker verwijst naar artikel 2 van het verdrag van de Europese Unie. Dit artikel stelt: Artikel 2

De waarden waarop de Unie berust, zijn eerbied voor de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten, waaronder de rechten van personen die tot minderheden behoren. Deze waarden hebben de lidstaten gemeen in een samenleving die gekenmerkt wordt door pluralisme, non-discriminatie, verdraagzaamheid, rechtvaardigheid, solidariteit en gelijkheid van vrouwen en mannen.

Artikel 2 van het verdrag is van toepassing op verwerende partij gezien zij lid is van de Europese Raad die Europese wetgeving (verordeningen, richtlijnen, ...) goedkeurt en aanneemt.

Artikel 2 stelt expliciet 'eerbied hebben voor de rechtstaat'.

Indien er enkel en alleen wordt gekeken of ernstige schade die onherstelbaar is in hoofde van verzoeker dan gaat dit voorbij aan de eerbiediging van het respect van de rechtstaat en dus treedt er een schending op van artikel 2 van het Verdrag van de Europese Unie.

De rechtstaat houdt in dat de uitvoerende macht zich houdt aan de vigerende wetgeving en indien zij zich niet houdt aan deze vigerende rechtspraak er een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel ter beschikking wordt gesteld aan verzoeker.

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat de bestreden beslissing van 27 februari 2016 in strijd is met de dwingende bepalingen van de verordening 604/2013 van de Raad en het Parlement.

Indien verzoeker nu teruggestuurd wordt naar Frankrijk omdat er op onvoldoende wijze zou zijn aangetoond dat er in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel is indien hij teruggestuurd wordt gezien er geen gebreken vastgesteld kunnen worden in de asielprocedure in Frankrijk en dat Frankrijk op een correcte wijze de 3 richtlijnen (kwalificatie, procedure en opvangrichtlijnen) op een correcte wijze heeft geïmplementeerd in zijn nationale wetgeving zonder dat eerst de wettigheid van de beslissing wordt getoetst, dan is het begrip rechtstaat een klucht.

Een beslissing wordt uitgevoerd zonder dat de wettigheid wordt nagegaan van de bestreden beslissing. De Belgische nationale wetgeving bepaalt dat verzoeker een direct belang dient te hebben bij een eventuele vernietiging. Indien de beslissing wordt uitgevoerd heeft verzoeker volgens de vreemdelingenwet geen direct belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing waardoor zijn verzoek tot vernietiging vervalt. Het verzoek wordt door de Raad verworpen.

Verzoeker wordt aldus onderworpen aan pure willekeur van verwerende partij.

Het behoort aan de verwerende partij toe om de beginselen van de rechtstaat bij de brengen aan verzoeker. Verzoeker komt uit een deel van de wereld waar de rechtstaat niet bestaat. De rechtstaat is het basisfundament van de Westerse democratie. De Unie (en dus verwerende partij) wil dit beginsel uitdragen naar de rest van wereld als de morele ridder. Doch wat dient verzoeker vast te stellen dat de wettigheid van de bestreden beslissing niet wordt nagezien indien hij geen moeilijk te herstellen nadeel kan aantonen.

Maar er is een moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker indien de wettigheid van de bestreden beslissing niet wordt nagegaan alvorens verzoeker van het grondgebied wordt verwijderd.

Verzoeker verliest zijn vertrouwen in de rechtstaat. Men moge niet vergeten dat het volledige integratie project, de sociaal assistenten, de advocaten, ... aan verzoeker de beginselen van de rechtstaat bijbrengen en dat het recht prevaleert boven alles. De rechtbanken, hoven en raden gaan na of de vigerende wetten wel worden nageleefd.

Indien de wettigheid niet wordt nagezien (omdat de beslissing werd uitgevoerd omdat men van oordeel is dat er geen moeilijk te herstellen nadeel is in hoofde van verzoeker) verliest verzoeker zijn vertrouwen, zoals al gezegd, in de rechtstaat.

Dit heeft nare gevolgen.

Dit is de voedingsbodem voor radicalisering en vervreemding. Hierdoor zullen de betrokkene zich gaan toeleggen op ideologieën die zich niks aantrekken van de rechtstaat. Heden ten dage zien we waar dit toe leidt.

De Unie draagt zijn waarden van de rechtstaat uit tot in het verre oosten en zuiden doch stelt verzoeker vast dat dit ook in de Unie en in het bijzonder in België een klucht is omdat de wettigheid van de bestreden beslissing niet wordt onderzocht.

Welnu een beslissing die wordt uitgevoerd zonder dat de wettigheid van de bestreden beslissing wordt onderzocht door een rechter of autoriteit, kan niet anders gekwalificeerd worden als een vernederende behandeling te moeten ondergaan zoals artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest voorschrijft (die beiden zijn opgenomen in het Verdrag van de Europese Unie).

Verzoeker kan erop vertrouwen dat het recht prevaleert gezien het expliciet is opgenomen in artikel 2 van het Verdrag van de Europese Unie. Verzoeker mag erop vertrouwen dat hij niet onderworpen zal worden aan een vernederende behandeling. Dit wil zeggen dat hij over een doeltreffend rechtsmiddel beschikt om de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan.

Dus indien verzoeker wordt uitgewezen zonder dat de wettigheid van de bestreden beslissing van 27 feb 2017 wordt nagegaan ondergaat verzoeker een ontegensprekelijke vernederende behandeling in België.

Een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest in samenhang met het vertrouwensbeginsel wordt aldus aangetoond.

Verwerende partij heeft aldus nagelaten om het dossier op een zorgvuldige wijze een onderzoek te doen naar de familierelaties van verzoeker. Niettemin was verwerende partij al van op 2feb 2017 op de hoogte dat verzoekers broer alhier aanwezig was. Wat heeft verwerende partij gedaan met deze informatie niks.

Het zorgvuldigheidsbeginsel heeft tot doel dat verwerende partij alles moet onderzoeken en dus ook de familierelaties. Derhalve had verwerende partij verzoeker moeten confronteren met het feit waarom hij pas op 2 feb 2017 aan de verwerende partij zijn familielid broer mededeeld aan hen.

Verzoeker wordt aldus door de huidige beslissing opnieuw afgescheurd van broer. Alvorens hij zijn broer vanuit Frankrijk zal kunnen vervoegen zal hij 5 jaar moeten wachten (tot het ogenblik hij zijn duurzaam verblijfsrecht in Duitsland zal verkrijgen – indien hij een beschermingsstatuut ontvangt van de Franse overheden). Verzoeker mag dan wel in Frankrijk een beschermingsstatuut ontvangen doch hij zal niet getolereerd worden op het Belgisch grondgebied. Het Europees recht voorziet enkel in erkenning van negatieve beslissingen tussen lidstaten doch niet van positieve beslissingen.

Verzoeker zal aldus meer dan 5 jaar gescheiden worden van zijn broer. Tijdens zijn asielaanvraag heeft hij geen toestemming om naar GENT te reizen teneinde zijn broer te bezoeken (tenzij verzoeker een visum aanvraagt bij de Belgische consulaire post in Frankrijk om naar België te komen – doch de werkwijze van DVZ is om zo weinig mogelijk visa uit te schrijven).

Verwerende partij heeft duidelijk over het hoofd gezien dat verzoeker, ook tijdens de behandeling van haar asielpcedure in Frankrijk niet zomaar naar België kan afreizen. De landsgrenzen bestaan nog steeds en het is DVZ die beslist wie er in België binnenkomt of wie niet.

Dit is een onevenredige penetratie in het familie-leven en privé-leven van België. Verzoeker zou er nog mee kunnen leven mocht hij zelf vrije toegang hebben tot respectievelijk België. Doch met de huidige wetgeving is dit niet het geval.

Een schending van artikel 8 EVRM in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Het motief waarop de bestreden beslissing zich steunt om de familieband niet in overweging te nemen wordt in feite onvoldoende aangetoond. Hierdoor kan dit motief niet in rechte gebruikt worden en is er eveneens een schending van artikel 2 en 3 van de wet der motiveringsplicht.”

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij tijdens haar Dublin-gehoor inderdaad niks verteld heeft over haar broer in België maar de reden hiervoor is tweeledig, met name omdat zij had gehoord niks te mogen zeggen over haar broer op straffe van onmiddellijke verwijdering van het grondgebied en omdat zij bang was dat haar broer zijn verblijfstitel zou verliezen. Verzoekende partij heeft daarna wel een ontmoeting gehad met een advocaat die onmiddellijk verwerende partij heeft ingelicht over de broer in België. Zo werd op 2 februari 2017 de verblijfstitel van de broer overgemaakt aan de verwerende partij. Er werd evenwel nadien aan verzoekende partij niet meer gevraagd waarom ze niks over haar broer in België had gezegd. Zij is van mening dat ze hierover opnieuw had moeten gehoord worden. Zij meent dat zij als familie van haar broer haar asielaanvraag in België mag behandeld zien. Verzoekende partij is van oordeel dat de loutere fysieke aanwezigheid van een familielid voldoende is om toepassing te maken van artikel 2,h) van de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij is voorts van oordeel dat haar grondrechten geschaad zullen zijn bij een overdracht naar Frankrijk, dit omdat de bestreden beslissing in strijd is met de bepalingen van de Dublin III-verordening. Verzoekende partij zal bovendien gedurende lange tijd haar broer niet kunnen bezoeken hetgeen een schending inhoudt van het recht op familie- en privéleven.

2.5.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake het feit dat verzoekende partij een broer zou hebben op het Belgische grondgebied en artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

2.5.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5.2.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing aangaande de broer van de verzoekende partij als volgt wordt geoordeeld: *“De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 02.02.2017 maakte de betrokkene evenwel een kopie over van de verblijfstitel van een van zijn broers, A. N. (...) genaamd. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de broer van de betrokkene in het bezit is van een B-kaart, geldig tot 10.08.2020.*

Vooreerst merken we op dat het merkwaardig te noemen is dat gevraagd naar broers en zussen, de betrokkene melding maakte van 1 in Bangladesh verblijvende broer en 2 in Pakistan verblijvende zussen, maar op geen enkel moment melding maakte van de in België verblijvende broer. Niet enkel bij zijn inschrijving d.d. 04.11.2016, maar ook niet 26 dagen later tijdens zijn gehoor d.d. 30.11.2016 toen hem uitdrukkelijk gevraagd werd naar gezinsleden die een Lidstaat - of meer specifiek in België - verblijven, noch toen hem gevraagd werd naar de specifieke reden waarom hij naar België kwam of waarom hij eventueel bezwaar zou hebben tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk, vermeldde de betrokkene de aanwezigheid in België van deze broer. Integendeel, het bestaan van deze broer werd op geen enkel moment nog maar vermeld.

Betreffende het verblijf in België van broer van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken vooreerst op dat we niet in het bezit werden gesteld van een verklaring zoals hierboven vermeld.

Middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 02.02.2017 werden we enkel in het bezit gesteld van een kopie van de verblijfstitel van de broer van de betrokkene en werd enkel aangegeven dat dit gebeurde met het oog op de 'volledigheid van zijn dossier' en dat deze informatie doorslaggevend is in het kader van een eventuele Dublin-beslissing. Van een uitdrukkelijke wens om in België te blijven omwille van de aanwezigheid van de broer van de betrokkene was geen sprake.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen broer en hem zou bestaan en dat zijn broer in staat is voor de betrokkene te zorgen. De betrokkene maakte, zoals vermeld, op geen enkel moment melding van het bestaan van deze broer, noch gaf hij aan om die reden voor België te hebben gekozen of gekant te zijn tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk.

Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd."

Nu uit deze motivering duidelijk blijkt dat de verwerende partij in haar beslissing rekening heeft gehouden met het argument dat verzoekende partij een broer op het Belgische grondgebied heeft, ziet de Raad op het eerste zicht niet in welk belang de verzoekende partij bij haar betoog heeft waar ze meent dat ze opnieuw had moeten gehoord geweest zijn nadat haar advocaat melding had gemaakt van de aanwezigheid van haar broer op het Belgische grondgebied. Immers, ook al vindt de verwerende partij het merkwaardig dat verzoekende partij bij het Dublin-gehoor nooit melding heeft gemaakt van deze broer, houdt deze bevinding niet in dat verwerende partij niet is nagegaan of België omwille van de aanwezigheid van deze broer toch verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De

verwerende partij stelt echter vast dat dit niet het geval is, waarbij zij wijst op de artikelen 2, g) en 16 (1) en 17(1) en (2) van de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij is het echter niet eens met deze vaststelling en meent dat België toch verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag, gelet op de aanwezigheid van haar broer op het Belgische grondgebied.

Artikel 9 van de Dublin III-verordening luidt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 10 van de Dublin III-verordening luidt:

“Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 2, g) van de Dublin III- verordening stelt:

“gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Artikel 2, h) van de Dublin II-verordening waarvan verzoekende partij meent dat dit van toepassing is, luidt:

“h) „familie lid”: de volwassen tante of oom of grootouder van de verzoeker die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is, ongeacht of de verzoeker volgens het nationale recht een wettig, buitenechtelijk of geadopteerd kind is;”

De Raad ziet geenszins in hoe artikel 2, h) van toepassing kan zijn op verzoekende partij nu in deze bepaling geen gewag wordt gemaakt van een broer als familielid. De verwerende partij heeft er op het eerste zicht terecht op gewezen dat verzoekende partij conform artikel 2, g) van de Dublin III-verordening niet kan beschouwd worden als gezinslid waardoor België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van voormelde bepalingen kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden in haar betoog als zou de loutere fysieke aanwezigheid van haar broer op het grondgebied voldoende zijn om toepassing te maken van voormeld artikel 2.

Verzoekende partij weerlegt op het eerste zicht de vaststellingen van de verwerende partij niet dat het *in casu* gaat om een broer die in België verblijft en dat verzoekende partij derhalve niet als gezinslid in de zin van artikel 2 g van de Dublin III-verordening kan aanzien worden. De verzoekende partij voert weliswaar aan dat zij in België een broer heeft, doch zij toont niet aan dat dit familielid als *“gezinsleden”*

in de zin van artikel 2, g), van de Dublin-III-verordening kan worden beschouwd, zodat de artikelen 9 en 11 van de Dublin-III-verordening op haar niet van toepassing zijn.

Verder toont de verzoekende partij evenmin aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief heeft geoordeeld dat: *“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.*

We merken vooreerst op dat we niet in het bezit werden gesteld van een verklaring zoals hierboven vermeld.

Middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 02.02.2017 werden we enkel in het bezit gesteld van een kopie van de verblijfstitel van de broer van de betrokkene en werd enkel aangegeven dat dit gebeurde met het oog op de 'volledigheid van zijn dossier' en dat deze informatie doorslaggevend is in het kader van een eventuele Dublin-beslissing. Van een uitdrukkelijke wens om in België te blijven omwille van de aanwezigheid van de broer van de betrokkene was geen sprake.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen broer en hem zou bestaan en dat zijn broer in staat is voor de betrokkene te zorgen. De betrokkene maakte, zoals vermeld, op geen enkel moment melding van het bestaan van deze broer, noch gaf hij aan om die reden voor België te hebben gekozen of gekant te zijn tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk.

Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin-III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin-III-verordening. De gemachtigde is nagegaan of er in het geval van de verzoekende partij sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening. De verzoekende partij betwist niet dat de situaties van zwangerschap, pasgeboren kind, zware handicap of hoge leeftijd niet op haar van toepassing is. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft geen gezondheidsproblemen te hebben.

Enkel wanneer de verzoekende partij een gezinslid is, zoals bedoeld in artikelen 9 en 10 van de verordening, of wanneer verzoekende partij een afhankelijkheidsrelatie aantoon, zoals bedoeld in artikel 16, lid van de verordening, is er sprake van een bindend verantwoordelijkheids criterium.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de familierelatie tussen verzoekende partij en haar broer niet valt onder toepassing van artikelen 9, 10 of 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening.

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te

wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Dit “*moeten kunnen afwijken*” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen de verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing niet gedaan heeft, en thans er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven terzake.

Door louter te wensen, als zijnde een meerderjarige, bij diens broer te verblijven en de mening toegedaan te zijn dat de familierelatie door de Dublin III-verordening heel ruim wordt opgevat weerlegt de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier niet. De verzoekende partij gaat voorbij aan de toepassing van artikel 2, g) van de Dublin-Verordening. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij een afhankelijkheidsrelatie met haar broer heeft aangetoond.

Voorts blijkt ook niet dat Frankrijk de verwerende partij gevraagd heeft alsnog het verzoek te behandelen conform artikel 17, § 2 van de Dublin III-verordening zodat verzoekende partij evenmin dienstig naar deze bepaling kan verwijzen om haar standpunt kracht bij te zetten.

Ook het loutere feit dat verzoekende partij een bewijs heeft bijgebracht van het hebben van een broer op het Belgische grondgebied, maakt niet dat uit artikel 7, § 3 van de Dublin III-verordening besloten kan worden dat dit loutere feit op zich inhoudt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Zoals blijkt heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij een broer op het Belgische grondgebied heeft maar gemotiveerd waarom dit geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten wat betreft de behandeling van haar asielaanvraag.

2.5.2.5. Zoals uit de bespreking is gebleken maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde of kennelijk onredelijke wijze de bepalingen van de Dublin III-verordening heeft toegepast. De Raad is hoger de ernst van het middel nagegaan waarbij op het eerste zicht niet is gebleken dat enige onwettigheid kleeft aan de bestreden beslissing. Haar betoog dat omwille van een verkeerde toepassing van de regels inzake Dublin haar grondrechten geschaad zullen worden bij een overdracht naar Frankrijk kan dan ook op het eerste zicht niet overtuigen. Verzoekende partij maakt – nu zij de schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest alsook de schending van het vertrouwensbeginsel koppelt aan haar betoog dat deze rechten en beginsel geschaad worden indien de wettigheid van de beslissing niet vaststaat – de schending van voormelde artikelen en beginsel op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Daarenboven laat de verzoekende partij de motieven inzake de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Frankrijk geheel onbesproken zodat zij daar evenmin een schending van voormelde artikelen op het eerste zicht aannemelijk maakt.

2.5.2.6. Zoals hoger ook is gebleken heeft de verwerende partij wel degelijk de gezinsrelatie van verzoekende partij met haar in België verblijvende broer onder de loep genomen en hieromtrent gemotiveerd. Verzoekende partij maakt dan op het eerste zicht ook niet aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met de aanwezigheid van haar broer op het Belgische grondgebied. Het voorts blote betoog van verzoekende partij dat zij haar broer gedurende vijf jaar niet zal kunnen zien, kan evenmin overtuigen om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te nemen, dit temeer nu niets de broer van verzoekende partij verhindert om verzoekende partij in Frankrijk te bezoeken, minstens toont de verzoekende partij anderszins niet aan, of om via moderne communicatiemiddelen met haar broer in contact te blijven.

2.5.2.7. De verzoekende partij baseert zich voorts op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer die op het Belgische grondgebied verblijft om een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft verzoekende partij op geen

enkele wijze enig element van afhankelijkheid tussen haar en haar broer aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij meent een beschermenswaardig gezinsleven te hebben met haar broer dat onder de toepassing van artikel 8 EVRM zou vallen.

Voorts, in zoverre verzoekende partij nog zou menen een privéleven te hebben op het Belgische grondgebied, kan zij hier evenmin overtuigen nu zij pas zeer kort op het Belgische grondgebied verblijft en zij ook geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat zij op dergelijk korte termijn een beschermenswaardig privéleven zou hebben ontwikkeld in België.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft eenzelfde draagwijdte als artikel 8 EVRM zodat verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk maakt.

2.5.2.8. Het enig middel is niet ernstig. Verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen op het eerste zicht niet aannemelijk. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER